

disse Ting medtages i Lovforslaget, da vi mener, at Betydningen deraf er saa stor, at vi ikke ønsker, de skal forsvinde. Derfor vil vi arbejde med til, at disse Bestemmelser bliver gennemført.

Vort Standpunkt er fuldstændig klart og logisk. Vi er ikke i Stand til at faa vedtaget Ændringer i Loven, hvor vi kunde ønske Ændringer, men vi er i Stand til ved at gaa med til Lovforslagets Gennemførelse at hindre, at gode Bestemmelser i Lovforslaget falder ud. Og vi ved jo, at det ærede Medlem ikke vilde røre ret mange Fingre for at opretholde disse Bestemmelser, fordi det ærede Medlem mener, at de i mange Henseender gaar i en uheldig Retning. Men paa dette Punkt er vi dybt uenige, og denne Uenighed er vi sikkert ikke i Stand til at slaa Bro over. Det undrer mig blot, at det ærede Medlem trods det, at han kender disse Synspunkter, alligevel synes at mene, at Socialdemokratiets Stilling overfor Lovforslaget burde være ganske den samme som det ærede Medlems. Det vilde være mærkværdigt, om saa forskellige Grundsynspunkter om et vigtigt Afsnit i Lovforslaget skulde føre til samme Stilling. Det er netop denne Grunduenighed om et vigtigt Afsnit i Lovforslaget, der gør, at vi for vort Vedkommende vil stemme for det, medens det ærede Medlem, der ikke ser nogen Værdi i disse Forslag, stemmer imod.

Brandes: Det ærede Medlem, som nu talte, søger at uddybe Forskellen mellem min og hans Opfattelse saa stærkt som muligt, ogsaa eller særlig med Hensyn til Lovforslagets Bestemmelser overfor Hjemmearbejde. Jeg staar jo ikke ene med min Opfattelse af dette Spørgsmaal. Der har, som jeg tillod mig at nævne, ogsaa indenfor Partiet Venstre været akkurat samme Betænkelse og samme Tvivl fremme, som jeg for min Del nærer. Ja, indenfor det ærede Medlems eget Parti har der ogsaa hævet sig en Røst, som vi hørte i Udvalget, og som erklærede, at det var ganske andre Hensyn, som gjorde sig gældende, naar man fra Socialdemokratiets Side ønskede Hjemmearbejdet fjernet, Hensyn, jeg vil kalde ikke hygiejniske, ikke socialpolitiske, men rent politiske. Men det ærede Medlem skylder jo Beviset for, at disse Kontrolbestemmelser ikke kunde være blevet de samme, enten nu Socialdemokratiet sluttede sig til dem eller ej. Der var fra Finansministerens Side stillet Forslag om lignende Kontrolbestemmelser, og det af en ganske bestemt Grund, den nemlig, at den højtærede Finansminister og Skattedepartementet ønsker dem. Skatte-

departementet har absolut en Interesse i at faa Hjemmearbejdet fjernet og saa vidt muligt faa alt lagt paa de store Industrier og paa visse Fabrikker, for saa er Kontrollen nemmere. Derfor havde det ærede Medlem ikke haft nødig at være saa overordentlig angst, som han synes at have været, for at miste det Fremskridt, han tror at finde i dette Lovforslag, for det skulde saamænd nok Finansministeriet og den højtærede Finansminister sørge for at faa gennemført. Jeg kan derfor ikke se, at dette er tilstrækkelig Grund for det ærede Medlem til at gaa med til en Beskatning af den Art, her foreslaas, og naar det siges, at man ogsaa tidligere har beskattet billige Varer, saa ved den højtærede Finansminister lige saa godt som jeg, at vi dog ikke tidligere har taget f. Eks. Snus og Skraa med i vor Beskatning, og at vi i Øjeblikket ikke beskatter billige Cigarer og Cigaretter paa samme Maade, som Finansministeren nu vil, og hvortil han har faaet Socialdemokratiets Tilslutning.

Saa siger nu det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds, at jeg ikke synes at kunne forstaa dette, at man kan henvise til, at Forbruget forøges ved en lavere Beskatning, saaledes at man faar den samme Indtægt som før. Jeg har altsaa den Mening forskellig fra det ærede Medlems, at Tobak er en Vare, med Hensyn til hvilken man saa at sige ikke risikerer, at den gaar ud af det almindelige Forbrug. Tobaksrygning er mere end et Nydelsesmiddel, den er, som jeg tillod mig at sige, en Lidenskab hos Folk. Der er ingen, der er forfalden til dette, som nogen Sinde rejser sig derfra, og det er heller ikke noget, man mener, man skal rejse sig fra. De allerfleste er jo i Røgkupeen. Alle mener, at dette Nydelsesmiddel er noget, man har en ganske absolut Ret til at bruge og ikke behøver at skamme sig over — og at man for Resten heller ikke behøver at skamme sig over, at man generer andre Mennesker dermed. Jeg tror paa Tobakkens udmærkede Egenskaber, ikke til Forædling af Menneskeslægten, paa ingen Maade, men til at skaffe Indtægt for Statskassen. Jeg tror ikke, at man kan falde over noget bedre Beskatningsobjekt end dette. Ja, naturligvis, man kan gaa til Beskatning af Brød eller sligt, men vi har jo heldigvis været fri for at gaa den Vej for at faa Penge i Statskassen. Skal der skaffes Penge i Kassen, forstaaer jeg saa godt, at Tobakken frembyder sig for en Finansminister som Skatteobjekt; jeg har hele Tiden sagt, at Finansministeren maa gaa den Vej, naar han vil søge at skaffe sig meget store Indtægter. Det, jeg